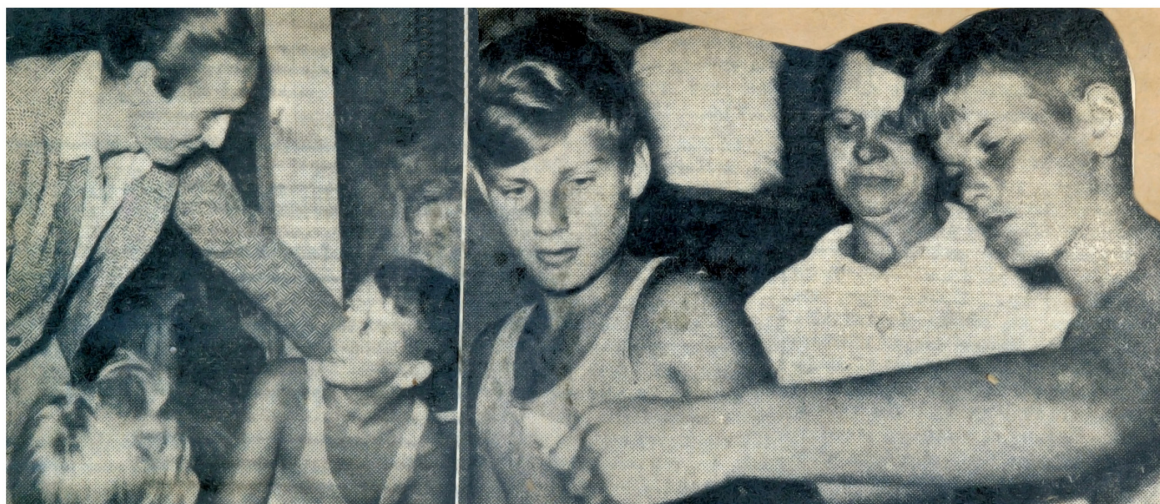

T. v. kurator Sigge Bruce. T. h. ser husmor, fröken Karin Jonsson, till att det ej maskas med diskningen.

SKOLPOJKE SOM BANKDIREKTÖR i latinarnas och alla tiders pojkläger.

— Vindsröjningen och en 75-öres-annons i St.-T. löste ett stort problem för oss, berättade kuratorn för Norra Latins sommarhem i Marum på Björkö, kand. Sigge Bruce, när St.-T:s medarbetare på onsdagen gjorde ett besök i detta "alla tiders pojkläger", som i år har sitt tredje verksamhetsår.

— Folk ringde i ett, och vi gjorde massor av fina fynd. Matsalsbord, stolar, byråar och andra möbler, som vi så väl behövde, men ej ansåg oss ha råd att köpa.

Sommarhemmet i Marum gör verkligen skäl för benämningen "alla tiders". Flinka pojkar och en klok ledning arbetande efter den principen, att varje pojke skall ha en egen rumslig plats att sitta på sig själv, har utträttat storverk och man blir verkligen förvånad när man ser, vad som skapats under sommarhemmets relativt korta historia. Egentligen är det fel att kalla det ett sommarhem — pojkläger är rätt ordet och norra latinerna älskar att vara där både sommar och vinter.

Elektriskt ljus, en storstilad radioanläggning, en prima sjukstuga och centraliserad brandkår med brandvagn och alla attraktiva är de viktigaste nyskapelserna sedan förra året. Och dessa ha till största delen tillkommit tack vare Marumpojkarernas händighet och levande intresse för sin pojksat.

Radioanläggningen är unik i sitt slag. Den tar Tokio och Nya Zeeland med samma fermitet, som den tack vare listig hopkoppling med telefonnätet har kontakt med alla lägrets hörn. I den moderna sjukstugan har man radio vid sängarna och skulle någon bli sjuk, kan han ändå

vara med om de spännande fotbollsmatcherna på Marums plan. Det finns nämligen förstärkaranläggning och skickliga speakers, som referera matcherna och sjuklingarna kunna ligga i sina sängar och följa dem i detalj från början till slut. Det enda, som fattas i sjukstugan är sjuklingar. Grabbarna må bra av Marumslivet och viktökningen är i medeltal 3 kilo per grabb.

En stat i staten med självstyrelse är en ganska god definition på lägret. Där finns både bankdirektör och hamnchef och pojkarna styra sig helt och hållet själv, vilket gör, att disciplinen är den bästa man kan tänka sig och genom den avslipning, som kamratlivet medför, utvecklas pojkarna på ett sunt och positivt sätt. Bara en sådan detalj som sängbäddningen är värd sitt eget kapitel. Det råder en ständig tävlan om, vilket logement, som har den bästa bäddningen — pojkarna ligga efter militärt mönster i över- och undersängar ett halvt dussin i varje rum — och de, som bädda bäst får pris.

För varje dag gör man upp ett noggrant program väl avbalanserat mellan arbete och förströelse. Man stiger upp klockan åtta — väcks av musik — och klockan tio går tystnaden. Men det hindrar inte att man kan få permission, om man tycker att dagen varit för kort. Men får man permission är en sträng regel, att man skall utnyttja den och ej krypa till kojs tidigare än utsatt tid, därför att man tröttnat. Det finns tårtpermis, läspermis och snackpermis och permis för hundra andra saker, men har man tårtpermis till klockan elva, får man inte gå och lägga sig tio, bara därför att man ätit upp tårtan så fort, att man blivit sömnig eller det kurrar i magen.

För mathållningen är sörjt på bästa sätt. En pärla till husmor, fröken Karin Jonsson, svarar för att intet fattas och ser till att kökshandräck-

ningen inte maskas med diskningen. Pojkarna ha också sin egen handelsbod, där de kan köpa godsaker och annan livets nödtorft, sedan de hos bankdirektören gjort ett uttag. Bankdirektörsposten liksom alla andra ansvarsfulla befattningar i Marumsstaten beklädes av hurtiga pojkar, som visat sig särskilt intresserade för uppgifterna.

För övrigt är lägret synnerligen demokratiskt. Alla är lika goda och det är t. ex. vanligt att andraringaren har be över pojkar i tredje ringen utan att des muckar. Lärares besök ses inte helt med oblika ögon, men de inge ej samr respekt i lägret som i skolan. Föräldrar få också besöka sina pojkar och stanna några dagar.

För närvarande kan man ta emot cirka 120 pojkar, vilket är desto mera imponerande då man betänker, att hela rörelsen i stor del finansieras genom den egna verksamheten. Man har strävat och slitit, så vänt allt som tänkas kan av bråte, så andra ratat och piffat upp det till oigenkännlighet. Nu äger man till och med tomten, som stugorna står på och vill gärna utvidga för att kunna ta emot ännu flera pojkar. Men det är mycket ännu, som fattas. Det behövs donatorer och flera intresserade. Och sämre projekt kan man stödja — när det gäller fysisk och moralisk beredskap har Marumslägren utan tvivel en synnerligen viktig uppgift. Det borde skapas flera sådana

Micro.